

Najvyšší súd v trestnej veci proti S. M., obžalovanému zo zločinu vojenskej zrady, zmätočnú sťažnosť obžalovaného čiastočne odmietol a čiastočne zamietol, z úradnej moci však na základe dôvodu zmätočnosti podľa č. 4 § 384 tr. p. zrušil rozsudok vrchného súdu vo výroku, ktorým bolo uložené súdu prvej stolice, aby dodatočne rozhodol o podmienenom odsúdení, a uložil vrchnému súdu, aby o podmienenom odsúdení rozhodol vo vlastnom obore pôsobnosti.

Z dôvodov:

Pri preskúmaní veci z úradnej moci presvedčil sa najvyšší súd, že vrchný súd zapríčinil zmätok podľa č. 4 § 384 tr. p. výkonom, ktorým uložil krajskému súdu, aby podľa § 7 zák. č. 562/1919 Sb. z. a n. a plenárneho rozhodnutia najvyššieho súdu č. Pres. 466/23 rozhodol o podmienenom odsúdení. Obžalovaný bol až rozsudkom vrchného súdu odsúdený pre zločin podľa § 12, č. 1, odst. 2 zák. č. 50/1923 Sb. z. a n., lebo rozsudok krajského súdu bol sprostujúci. Podľa § 7, odst. 1 zák. zo 17. októbra 1919, č. 562 Sb. z. a n. a plenárneho rozhodnutia najvyššieho súdu z 3. júla 1923, č. 466/23 Pres., je súd prvej stolice povolaný rozhodovať o podmienenom odsúdení, a to v smysle plen. rozh. najv. súdu zo 7. apríla 1924, č. 1510/1923 Pres. i vtedy, keď teprv nálezom opravnej stolice vzišla potreba, aby o podmienenom odsúdení bolo uvažované. V § 35, vete 1. zák. č. 50/1923 Sb. z. a n. bolo ustanovené, že pri odsúdení pre zločin podľa zák. na ochr. rep. u osôb starších osemnásti rokov je podmienené odsúdenie vylúčené. Ponevác obžalovaný bol odsúdený pre zločin podľa § 12, č. 1, odst. 2 zák. na ochr. rep., neprichádzala v úvahu potreba, aby súd prvej stolice uvažoval o podmienenom odsúdení ani podľa § 7, odst. 1, zák. č. 562/1919 Sb. z. a n., ani podľa cit. plen. rozhodnutí najvyššieho súdu, lebo následkom kategorického predpisu § 35, vety 1. zák. č. 50/1923 Sb. z. a n. odpadla potreba uvažovať o podmienenom odsúdení v smysle § 1 zák. č. 562/1919 Sb. z. a n. a súd, ktorý odsúdenie obžalovaného pre zločin na ochr. rep. vyslovil, mal vysloviť i vylúčenie podmieneného odsúdenia. V tomto prípade odsúdil obžalovaného pre zločin podľa § 12, č. 1, odst. 2 zák. na ochr. rep. vrchný súd a mal preto tento súd vysloviť aj vylúčenie podmieneného odsúdenia. Keď tak vrchný súd neučinil, ale dal poukaz krajskému súdu, aby o podmienenom odsúdení uvažoval, uznal, že vec, ktorá patrí do jeho oboru pôsobnosti, ta neprislúcha, a spôsobil tým zmätok podľa č. 4 § 384 tr. p., ktorého podľa posl. odst. § 384 tr. p. treba vždy dbať z úradnej povinnosti. Preto postupoval najvyšší súd z úradnej povinnosti podľa odst. 1 § 34 por. nov.

Čís. 5605.

Väzbu, ktorú vytrpel vinník od vynesenia prvostupňového rozsudku oslobodzujúceho do vynesenia druhostupňového rozsudku odsudzujúceho, treba započítať podľa § 94 tr. zák. celú, pokiaľ nebola zavinená.

(Rozh. zo dňa 19. mája 1936, Zm IV 280/36.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti V. I., obžalovanému zo zločinu vojenskej zrady, zmätočnú sťažnosť obžalovaného čiastočne odmietol a čiastočne zamietol, z úradnej moci však zrušil na základe dôvodu zmätočnosti podľa čís. 2 § 385 tr. p. rozsudok vrchného súdu vo výroku, ktorým bola obžalovanému započítaná vyšetrovacia väzba po vynesení prvostupňového rozsudku do vynesenia druhostupňového rozsudku pomernou čiastkou 5 mesiacov, a započítal túto väzbu od 26. septembra 1935 do 3. marca 1936 do trestu na slobode celú.

Z dôvodov:

Pri preskúmaní veci z úradnej moci presvedčil sa najvyšší súd, že odvolací súd započítal väzbu, ktorú obžalovaný vytrpel od vynesenia prvostupňového do vynesenia druhostupňového rozsudku, len pomernou časťou, prehliadnuvši, že toto pomerné zarátanie, ktoré má najmä ten účel, aby obžalovaný zbytočnými opravnými prostriedkami nemohol si uľahčovať druh trestu jemu uloženého, nemá miesto v súdenom prípade, keď obžalovaný bol súdom prvej stolice oslobodený, proti rozsudku tomu opravných prostriedkov nepodal a len k odvolaniu verejného žalobcu súdom odvolacím bol uznaný vinným. V tomto prípade je rozsudok odvolacieho súdu prvým odsudzujúcim rozsudkom, rovná sa preto rozsudku prvej stolice v smysle § 94 tr. z.; treba preto pri zarátaní väzby postupovať podľa § 94 tr. z. a zarátať väzbu celú, pokiaľ nebola zavinená. Uvedeným postupom zapríčinil vrchný súd zmätok podľa čís. 2 § 385 tr. p., ktorého treba dbať z úradnej moci, pretože je v neprospech obžalovaného.

Čís. 5606.

Ani ku skutkovej podstate prečinu vydierania podľa § 351 tr. zák. ani ku skutkovej podstate prečinu podľa § 24, čís. 6 zák. čl. XIV:1914 sa nevyžaduje, aby pachateľ skutočne obdržal peniaze alebo inú výhodu; v prvom prípade stačí, keď vyhráža a žiada majetkový prospech, v druhom, keď žiada peniaze alebo inú výhodu výhrozným alebo dotieravým chovaním.

(Rozh. zo dňa 20. mája 1936, Zm IV 631/35, Zm IV 245/36.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti M. Sch. a spol. pre prečin podľa § 351 tr. z. a i. zmätočné sťažnosti obžalovaných čiastočne odmietol a čiastočne zamietol.

Z dôvodov:

Zmätočná sťažnosť obžalovaného S. E. s hľadiska § 385, č. 1 a) tr. p. neprávom namieta, že niet v tomto prípade náležitostí prečinu podľa § 24, čís. 6 zák. čl. XIV:1914. Výhrozné a dotieravé chovanie tohoto obžalovaného spočívalo bezpochybné v tom, že obžalovaný prostredníctvom R. S., švagra J. H., poukazujúc na to, že o J. H. je hotový